

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 82. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123603376/facsimile.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

ronifade saas lutter sorgløse, smilende Ansigter. Det var især en stor, tyk Købmand, en Neapolitaner for Resten, der hyppigst tildrog sig den almindelige Opmærksomhed, og hvis Epigrammer og Bonmots ideligt lønnedes med stormende Applaus. Han havde taget sin Paletot og sit Halstørklæde af, bøjet Skjortelinningen til Side, og med den graa Filthat ned ad Nakken, det store, gulbrune Ansigt skinnende af Velvære og den svære Krop uafbrudt i en Række gestikulerende Svingninger, hang han som en uhyre Vinsæk over en Sofaryg, idet han snart akkompagnerede en Sang paa sin Guitar, snart med en mægtig Bas gav en komisk Bondescene til Bedste, under hvilke Anstrængelser den skrøbelige Sofa knagede som Skibsplankerne i en Storm. En anden var der, som improviserede til opgivne Rim og holdt patetiske Taler, uden at agte den Kritik, der stadig fulgte hans Forsøg. Der var ogsaa nogle Damer i Selskabet, af hvilke navnlig en med en uforlignelig Ynde og noget ubeskriveligt rørende i sin Stemme sang den bekendte palermitanske Fiskersang: Mille volte per te sospirai.

Min Ven og jeg opfordredes ogsaa til at synge. S. kunde nogle Bendeviser fra Marsala og nogle komiske spanske Sange, som han maatte give dacapo; men Jublen kendte ingen Grænse, da jeg begyndte paa Dupuys sprudlende Drikkevise af „Ungdom og Galskab“. De mange Konsonanter fremkaldte rigtignok de besynderligste Grimacer hos Korset, men Melodien slog an, man brøiede og hamrede med Glassene paa Bordet, og efter endt Sang omfavnede Tykkerten mig og gav mig sin Adresse i Katania og Neapel.

Først langt over Midnat brød det muntre Selskab op. Det skulde med Undtagelse af Damerne atter tilbage til Katania med en Speronaro, der ventede nede ved Giardini, og da de hørte, at vi agtede os samme Steds hen, indbød de os til at gøre Sejlturen med i den dejlige, maasneklare Nat. Vi modtog naturligvis Tilbudet med Glæde, og nu gik det da i en lang Række af Sted gennem den lille By, hvis skumle Beboere blev vækkede af de højrøstede Stemmer og den klare, lydelige Latter. Ikke faa Forhandelser udslyngedes imod os fra de zahnede Vinduer, og vi maatte prise os næsten lykkelige ved, at vi slap for saa godt Køb, da vi omsider gjorde Holdt udenfor Porten for at ordne os og samle Kræfter til „Nedstigningen“. Det var lyst nok til at undgaa Afgrunden ved Siden af Stien, men næppe lyst nok til at undgaa alle de Huller og Ujævnheder, som vore Æsler om Morgenen saa mesterligt havde klaret. Inidlertid slap vi dog med forholdsvis faa Uheld ned i den sandede Fiumare, og nu gik det, stadigt med den utrættelige Neapolitaner i Spidsen, videre, indtil vi standede ved de første Huse i Giardini. Her var alt lukket og slukket. Den lette Speronaro var halvvejs halet op paa Strandbredden, men

Badfolkene var ingen Steds at finde. Vi bankede flere Steder for-gæves paa, uden at faa andet Svar, end at her var ikke Logi for Landstrygere etc., ja et Sted kom en gammel, arrig Heks ud i mindre end Negligé og ønskede saa mange Ulykker over os, at vi, hvis en Fjerdedel deraf havde ramt os, vilde have været værre farne end Odysseus paa hele sin Omflakken.

Et andet Sted stod Døren paa Kiem. Neapolitaneren og jeg kigede ind og saa' da i det store Rum, belyst af en osende Lampe foran et Madonnabillede i en Niche, en hel Familie, bestaaende af voksne og Børn, Mand, Kone og et Par nydelige unge Piger, i et meget let Kostume, henslængte paa nogle Madrasser. Jeg vilde hurtigt trække mig tilbage, men den ufortrødne Italiener stødte først Døren helt op, greb saa nogle Akkorder paa Guitaren og sang nu med baldrende Stemme nogle skønne Strofer til de forvirrede skønne, der havde rejst sig over Ende og med lydelige Skrig fik hele den søvndrukne Familie paa Benene. Vi skyndte os af Sted til de andre, der imidlertid endelig havde fundet vort berrømte Skibsmandskab, og efter en hel Del Anstrængelser lykkedes det vore forenede Kræfter at gøre vort Fartøj flot. Det var maaske ogsaa paa høje Tid, at vi kom til Søs, thi allerede viste sig flere dunkle Skikkelser, der styrede deres Gang ned mod Stranden, rimeligvis for at give Rolighedsforstyrrelserne en sidste Hilsen med paa Vejen. Jeg kom uvilkaarlig, ved her under saa fremmede og næsten eventyrlige Forhold at forlade Siciliens Østkyst, til at tænke paa Odysseus, der flygter med sit ene tiloversblevne Skib fra de „Mændedelæggende Læstrygoner“. Skikkelserne paa Stranden tog sig i det mindste i det usikre Lys helt overnaturlige ud, og paa Smaasten og Skældsord manglede det heller ikke.

Saaledes var vi igen paa Vejen til Katania. Vi gled for en let Brise hen over Middelhavets store, alvorfulde Flade, og efterhaanden som Livligheden gav efter for Søvnens retmæssige Krav, indfandt Stilheden fra Aftenens Begyndelse sig igen i sin fulde Udstrækning. Jeg laa agter ude ved det svagt knagende Ror, med Blikket ufravenåt heftet paa Ætnas mægtige Kegel, der i den usikre Maanetaage svømmede som et uhyre Luftsyn over den nære Kysts mørke, takkede Klippemure. Til Slutningen svømmede alt, Bjerger, Luft og Vand, hen i en eneste stor, uklar Masse. Sicilien syntes det Drømmeland, som det i Virkeligheden er, og jeg vaagnede først op til Virkeligheden igen, da Drømmen belystes af den opgaaende Sols klare, gennemtrængende Straaler.

Omtrent halvanden Mil forinden vi kom til Katania, hvor Jernbanen ophører, steg jeg af ved Accireale for at gøre en Skitse af den gamle, fra de normannisk-saracenske Kampe berømte Borg, Acci-